

ΒΡΑΔΙΑΖΕΙ: (η Ημέρα, η Ζωή, ο Πολιτισμός;;;)

Α'. Η ημέρα

Βράδυ, ο ήλιος έδυσε. Σαν νύχτας παραγάδι,
όλης της μέρας τη σοδειά μαζεύει το σκοτάδι:
Άλλα τα κρύβει στα βαθιά, άλλα τα διατρανώνει
κι άλλα τα παίρνει αγκαλιά στου ύπνου τη ραστώνη...

Βράδυ, αυγή των αστεριών, γέρμα τ' αποσπερίτη,
ερώτων καταφύγιο και ηδονών η κοίτη!
Στης φαντασίας τον μπαξέ, στ' απέραντα τ' απείρου,
η νύχτα ανοίγει διάπλατα τις πύλες του ονείρου!!!

Βράδυ, τα σύνεργα του νου, ανοίγουν τα κελάρια
της μνήμης. Και, στη σιγαλιά, τ' αλλοτινά φεγγάρια
της νιότης ανατέλλουνε, πανσέληνα, γεμάτα
με όνειρα π' αφήσανε τα.... φευγαλέα νιάτα.

Β'. Η Ζωή

Βράδιασε. Οι χρόνοι πέρασαν, έφτασε το λυκόφως...

Ποιός θα κρατήσει λίγο φώς, ποιόν θ' αφανίσει ο ζόφος...
Οι ήρωες και οι σοφοί, θάνατο δεν γνωρίζουν
κι όλοι οι "ενάρετοι" θνητοί, μ' ελπίδες τερματίζουν...
Αυτές που δείχνουν οι Θεοί, ουράνιες πολιτείες,
φιλόσοφοι - σκεπτικιστές, βαφτίζουν ουτοπίες.

**Πόσες φορές συγκρούστηκε η σοφία με την πίστη.
Η μιά αιτίες έψαχνε κι άλλη Θείο Κτίστη!
Την κάθε ζώσα ύπαρξη την τερματίζει η φύση,
αφού φροντίσει έγκαιρα, καινούργια να γεννήσει.**

**Όμως το πνεύμα των θνητών, το νου και την ψυχή τους,
που χρόνια φιλοξένησε το υλικό κορμί τους,
κατά το βράδυ της ζωής που η νύχτα πλησιάζει,
του τάφου τους το μάρμαρο ΔΥΣΚΟΛΑ ΤΑ ΣΚΕΠΑΖΕΙ!!!**

**Κάποια ουράνια δύναμη, στην είσοδο του Άδη
παίρνει το πνεύμα, την ψυχή, με κάποιο Θείο χάδι,
κομμάτι της ενέργειας, που η φύσει είχε χαρίσει
σαν προίκα στο θνητό κορμί, στον κόσμο αυτόν να ζήσει!**

**Ας ζήσουμε το πρωινό, το λάβρο μεσημέρι
τ' όμορφο απομεσήμερο, πιασμένοι χέρι - χέρι**

και τη γλυκιά τη θαλωρή στις ζήσης μας το γιόμα
μέχρι και το απόβραδο, όσο ζεστό είν' ακόμα...

Γ'. Ο Πολιτισμός;::

*Αυτός, δεν βράδιασε ποτέ και ΟΥΤΕ θα βραδιάσει.
Έχει ένα σύνολο αξιών, θεμέλιο και βάση.
Βιτρίνα αναλλοίωτη, σοφά εμπλουτισμένη
μ' άχραντα δώρα των θνητών, αιώνια φωτισμένη.*

Το φως απ' την Ανατολή, εκόντευε να σβήσει...
Νέες πηγές του "φύτρωναν" σε παραδείσου φύση:
Στην Ιωνία, στα νησιά και στη λοιπή Ελλάδα,
φρέσκια, λαμπρή κι ολόφωτη ξεπήδησε η δάδα,
εκείνη που ανέσπερη, από την πρώτη ώρα,
ο Προμηθέας άναψε στον Πελασγών τη χώρα.

Εκείθε βράδυ έσίμωνε, μα εδώ πρωί ακόμα,
μέρα που μεσημέριασε **κι έφτασε σ' ένα γιόμα(*)**,
γεμάτο θαύματα του νού, γόνιμης μέρας γνώση,
δέντρο λαμπρό της λογικής, γλυκούς καρπούς να δώσει!

**Αυτό το γιόμα έμεινε σ' αυτό εδώ το χώμα,
σύντροφος του μεσημεριού και τέτοιο μένει ακόμα:
φωλιά και μήτρα αρετών, τέχνης και επιστήμης,
αβράδιαστο, ασυννέφιαστο, της Απολλώνιας μνήμης
αιώνιος τοποτηρητής, στην Άλτη και στην Πνύκα,
στο λόφο του Ακάδημου, στου Λύκιου την προίκα.**

Βράδυ και η γλαύξ της Αθηνάς, βγήκε να φτερουγίσει,
και με σοφία περισσή, να ψάξει, να τρυγήσει
στις φύσης τον παράδεισο, τα θαύματα της μέρας,
γλυκούς καρπούς, αρώματα. Κι' ουράνιος αέρας
ν' ανοίξει τα φτερά του νου, στις γνώσης τα παλάτια,
στις επιστήμης, στις ψυχής τα...διψασμένα μάτια!!!

Βράδυ. Για σένα Θεία γλαυξ, - που ο πατέρας Δίας
σέ 'κανε αιώνιο σύμβολο κι αρχή φιλοσοφίας -,
το βράδυ φέρνει ωρίμανση και η νύχτα φέρνει τρύγο.
Αυτό που στο σοφό πουγγί, μαζεύεις λίγο - λίγο!

Σαν άρχιζε το σούρουπο, σέ 'στελνε η Γλαυκώπις
στου παραδείσου τις αυλές, στην πύλη της Ευρώπης,
με μάτια Απολλώνια, να βλέπεις στα σκοτάδια
όσα σοφά το ηλιόφωτο έκρυβε εκεί τα βράδια!

Έτσι, το φως ανέσπερο, στο κέντρο του πλανήτη,
έδωξε σκότη και σκιές ΠΡΟΣ τον αποσπερίτη!
Στης Αθηνάς το Μέλαθρο, η πάνσοφη μετόπη(**)
άναψε διάχυτο το φώς, ΠΡΩΤΑ προς την Ευρώπη.

Βγήκε κι' αθάνατο νερό, απ της Θεάς τη βρύση,
λαμπρής κουλτούρας πακτωλός, πρώτα κατά τη Δύση,
σαν θριάμβος της λογικής, του μέτρου και της τάξης:
κατάρδευσε πολιτισμούς, πολιτικές και πράξεις.

Ζεστό τ' απομεσήμερο, κατάμεστο το γιόμα,
ώριμο, έμπειρο, σοφό, στο δοξασμένο χώμα,
χαίρεται τον πολιτισμό, τέχνες και επιστήμες,
δώρα του νου, της λογικής, χρυσών αιώνων μνήμες...
Βράδυ ΠΟΤΕ του δεν θα 'δει! Ο Φοίβος θα λαμπρύνει,
αιώνια αβασίλευτος, το θαύμα πού 'χει γίνει!!!

**Στου Παρθενώνα την αυλή, η νύχτα δεν σιμώνει.
Ολόφωτη η σοφή Θεά, στου κόσμου το μπαλκόνι,
έχει τον ήλιο στέμμα της ΚΑΙ τ' ουρανού τ' αστέρια
στην αγκαλιά της τα κρατάει και στα χρυσά της χέρια.**

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ:

(*) Το "γιόμα" που συγγέεται πολλές φορές με το απομεσήμερο, εδώ, υπονοείται η περίοδος που φτάνει ως το βράδυ όταν αρχίζει να νυχτώνει. Τότε έχει ολοκληρωθεί το έργο της "ημέρας" και συγκεντρώνεται η σοδειά. **Κατά τα άλλα, είναι προφανείς οι χρονικοί συμβολισμοί σχετικά με τα αναφερόμενα: πρωί, μεσημέρι, απομεσήμερο, γιόμα, βράδυ και νύχτα, όπου αναφέρονται, ΚΑΙ όπου, προφανώς με την διασταλτική τους έννοια, υπονοούν και καλύπτουν περιόδους ζωής ως και ευρύτερου χρονικού ορίζοντα, κατά περίπτωση.**

(**). Η πάνσοφη μετόπη: Εδώ υπονοείται η Δυτική μετόπη του Παρθενώνα(που βλέπει προς την Δύση -Ευρώπη), στην οποία ο Φειδίας έχει παραστήσει την μάχη Ποσειδώνα - Αθηνάς, με επικράτηση της Αθηνάς, της Θεάς της σοφίας και έτσι δίδεται ο συμβολισμός της διάχυσης του Ελληνικού πολιτισμού προς την Ευρώπη, ο οποίος πολιτισμός είναι άμεσο προϊόν της Ελληνικής σοφίας.

Επισημαίνουμε δε, ότι στην Ανατολική μετόπη, ο Φειδίας έχει παραστήσει την γέννηση της Αθηνάς από το κεφάλι του Δία, ίσως υπονοώντας ότι η σοφία εξ Ανατολών ανέτειλε και με την επικράτησή της (νικώντας τον Ποσειδώνα) εξήλθε προς την Δύση, διατρέχοντας όλο το απόθεμα σοφότατων συμβολισμών του μοναδικού αυτού ναού, ο οποίος:

Επί ιερού βράχου θεμελιωθείς κατά την διάρκεια του θριάμβου της λαμπρότερης Δημοκρατίας, εστέγασε, στεγάζει και θα στεγάζει, με απaráμιλλη συμπύκνωση ευκρινέστατων συμβολισμών στις μετόπες, ζωφόρο και αετώματα, το σύνολο του κλασικού πολιτισμού, υπό την άγρυπνη επιτήρηση του χρυσελεφάντινου σώματος της πανσόφου Θεάς.

ΕΠΙΜΕΤΡΟ

Θεωρούμε ότι είναι απόλυτα γνωστός ο συμβολισμός της σοφής γλαυκός και ασφαλώς και ο λόγος που αυτή αποτέλεσε το έμβλημα της φιλοσοφίας, ως αποκαλύπτουσα " την αθέατη πλευρά των πραγμάτων, εκεί που άλλοι αδυνατούν να βλέπουν, λόγω του σκότους".

Υπό αυτήν την έννοια, επιχειρείται να συνδυασθεί ο συμβολισμός με την ουσία του Ελληνικού πολιτιστικού θαύματος που αποκάλυψε το πλείστον της "εν τω σκότει τελούσης αληθείας" και κατάφερε, την αλήθεια αυτή, να την φέρει **εις μίαν αείφωτον σκηνήν, εις διαρκή θέαν και αντίληψιν όλων των λαών της Γής, εκεί όπου η νύξ εστίν και έσεται εσαεί απούσα!!!**, όπως, κάπως αρχαιοπρεπώς, θα μπορούσε να διατυπωθεί.

Αθήνα, Φεβρουάριος 2021

Δημήτριος Π. Τόρβας

*Αντιστράτηγος ε.α/ Επίτιμος Διοικητής ΙΧης Μεραρχίας Πεζικού
Msci in O.R from Cranfield University(England) - Electronic Engineer*